

Послання чарівним Музам :)

Посланий admin - 18/03/2008 22:29

Звідкіля береться натхнення і чому воно вимагає до себе уваги? Навіщо воно примушує марати блокнот численними рядками літер, які потім називаєш гордою назвою - ВІРШІ?

Життя тече по синусоїді і щоразу все відбувається немовби запрограмовано... неначе хтось написав сценарій і ти лиш актор, котрий дубль за дублем грає свою роль на репетиції...

Навіщо все це?

Занадто багато питань. А відповідь занадто проста, щоб взагалі існувати...

Цікаво, навіщо взагалі я пишу вірші?... Це навіть не питання, а філософська думка - просто хочеться писати. А от навіщо - не знаю. І навряд чи хтось знає... Це як хвороба. Як шкідлива звичка. Мабуть вона схожа на залежність від цигарок, хоча мені цього не дізнатись хоча б тому, що не палю.

Кохаєш... В думках Муза ніжним голосочком нашіптує слова, які ти зручним механічним олівчиком виписуєш в товстому пошарпаному по боках блокноті... Через якийсь час ти не знаєш, що робити від болю, котрий лунає в твоєму серці від пережитого розпаду кохання... Цей біль замість Музи спонукає марати сторінки все того ж блокноту... Ще пізніше в твоєму житті тримається період застою. Зарікаєшся писати... Самотність...

А потім не очікувано і незрозуміло звідкіля в твоєму житті знов десь на обрії загорілася зірочка, і поступово наближаючись, вона обирає контури тендітної фігурки твоєї нової Музи... Це не обов'язково кохання. Вірніше це абсолютно не кохання. Це якесь космічне, чудове відчуття душевної легкості. Мабуть саме це називають закоханістю... Цей період характеризується відчуттям окриленості. Хочеться стрибати, літати і... писати!

І вже забуваєш про свої обіцяння самому собі не відкривати той клятий блокнот, не брати до рук олівця, і не писати тих нікому не потрібних віршиків... Особливо, якщо навіть друзі їх читають лише з ввічливості...

І лиш коли Муза на невеличкі проміжки часу десь зникає, ти починаєш тверезо оцінювати ситуацію. Отут і надходить прозріння. Муза - це лиш плід хворої уяви поета, сп'янілого від емоцій, що йому вдалося привернути до себе частинку уваги чарівної дівчини, краса якої заповонила його мозок, не залишивши місця для здорового глузду і розуміння, що це лиш коротка мить довгоочікуваного щастя.

А потім Муза повертається... і ти розумієш, що щоб там не було і скільки б це відчуття не тривало - воно того варте!

І ти вже знаєш - скільки б ти разів не кидав писати - воно всерівно все до тебе повернеться по рекурсії. Бо таке наше життя.

Та можливо і все твоє життя лиш для того й існує, щоб писати корявим почерком рядки під диктовку чергової чарівної блакитноокої Музи, яка полонила твоє серце і душу...

Я мрії твої полонити хочу...

Моя красуне, німфо синьоока...

Про тебе думаю від ранку і до ночі...

Так вразила...

Поета серце...

І кинула до пекла на знущання...

Щоб перевірити на міцність...

Його слова...

Його зізнання у коханні...

Та правду він казав - КОХАЄ...

І навіть помираючи у пеклі,
Тобі він щастя у житті бажає...
Здійснення мрій...
Палких...
Яскравих...
І щоб коли мене згадаєш...
Відкинеш примхи... Біль забувши...
Ти зрозуміла, що КОХАЄШ...
Того, котрий у пеклі дикім...
Сидить, чекаючи прощення...
У муках... В полум'ї пекучім...
Твого прозріння вижидає...
Коли збагнеш як він КОХАЄ...
Тебе єдину...
В цілім світі...
На твоєму серці лід розтане...
І запалає воно жаром...

1.12.2006 02:41

* * *

До поета повернулась муза...
Від щастя букви він забув...

Як солодке п'янке вино,
Мене думки про тебе п'янять...
Я забути тебе не зміг...
Не хотів і не хочу втрачати...

Таємно кохатиму очі твої,
І солодкі вуста, і волосся...
І звучатиме ніжно у голові,
Твого голосу відголосся...

Любитиму тебе завжди...
О ніжне створіння природи...
Не тікай від кохання... Зажди!
Невже не дає воно насолоди?...

О музо ніжна! О Ерато!
Благослови поета на кохання!
І буде він весь час завзято
Виконувати твої бажання...

03:57 5.02.2007

=====